

Виждаш ли?

Правдолюб Иванков задава логични, но неудобни въпроси с втората си самостоятелна изложба в Sagev Contemporary

Кратко. Просто. Ударно. Това сдвизащете, когато видите надписите и лозунгите на Правдолюб Иванков. Но виждате ли? Сдвизащете ли? Това са въпросите, които изпълват художествения [мисловен ми](#) [самостоятелна изложбата "Какво виждаш?"](#), което продължава до 17 юни в галерия Sagev Contemporary в Пловдив.

Правдолюб се заиграва остро с американската рекламна фраза What You See Is What You Get ("Това, което виждаш, е това, което получаваш"), която после се превръща в мото на програми за тежката обработка и уеднаж, които издирят вместо потребителя.

С фразата си играят и други артисти като Фрэнк Стелс, който през 60-те обявява What you see is what you see ("Това, което виждаш, е това, което виждаш"), за да обясни невъзможността си работи. Обратно, който Правдолюб прави, е логичен и простичък: What You See Is Not What You Get ("Това, което виждаш, не е това, което получаваш"). Нечетният надпис изобличава все по-актуалния въпрос на художника: Do you see it? Do you get it?

В изложбата ще видите и дробоци му "циркуриращ" плакат с човечета, удивителни, бойни и сателитни, както и инсталация с пускатите черни балони пред парламента. Колкото и спонтанен да беше протестът на 14 юни, Правдолюб беше един от малкото, които бяха успели да си направят плакат за него. Той продължи всяка вечер да си общува с другите протестиращи чрез нови и нови лозунги.

В рамките на изложбата ще бъде представен и първият каталог на Правдолюб Иванков - Transformation Always Takes Time And Energy, който обхваща работи от 1995 до 2013 г.

<http://www.sagev-contemporary.com/>

Правдолюб Иванов обръща постулатите на минимализма

ЛИЛИЯНА КАРАДЖОВА

12:07, 05 ноември 2013

1396 0 коментара

Хареса ми

Живописната творба на Правдолюб Иванов Silver.

« 02/03 »

Художникът редактира Мис ван дер Рое и Франк Стела

Един от най-актуалните ни съвременни артисти - Правдолюб Иванов, прави арт критика на Мис ван дер Рое и Франк Стела в колажи, обекти от неон и живопис.

Пловдивската галерия „Сариев“ представя изложбата „Каквото виждаш“ с негови творби, създадени през 2013 г., концептуално обединени от изследването на постулатите на минимализма.

В рамките на изложбата ще бъде премиерата на каталога на Правдолюб Иванов

“Трансформацията винаги отнема време и енергия” с творби от 1995 до 2013 г.

Инсталацията „Никога достатъчно“ комбинира текст и материал, за да редактира многократно тиражираната мисъл на Мис ван дер Рое „По-малкото е повече“, като я прави едновременно вярна и невярна.

Проектът „Това, което виждаш, не е това, което получаваш“ обединява няколко популярни фрази. Това са търговският слоган от 50-те години на XX век – „Това, което виждаш, е това, което получаваш“, и „Това, което виждаш, е това, което получаваш“ – обяснението, което Франк Стела дава за минималистичните си работи от 60-те.

Правдолюб използва масло, туш, колаж и неон, за да обърне положителния смисъл в отрицателен. Друга творба иронизира работата на Брус Науман „Истинският художник помага на света чрез разкриване на мистични истини“ от 1967 г., като поставя въпроса какво означава мистична истина.

Изложбата може да бъде посетена до 17 януари 2014 г. в галерия „Сариев“.

АРТ »

ВСИЧКИ ЛЮБИМ

Галерия Влакова бариера в статията

Изложбата "Мисли в мисли" излиза извън границите на скучното представяне на изкуство

ко не беше твърде субективно, щях да нарека тази изложба най-добрата, която съм гледала в ARC Projects досега. Ще се въздържа, защото галерията до момента не е отстъпвала с нищо в избора си. И сега за пореден път всеки, който поизъни на земята на бул. "Витоша" 90, ще види, че съвременното изкуство може да бъде начетено и умно.

Правдолуб Иванов и Алек Финли се запознават преди две години в Дарщат. Оказва се, че и двамата са в списъка с избрани артисти на кураторите Илиана Недкова и Крис Бърн за младата софийска галерия. Така се ражда съвместният им проект - уникален диалог с размяна на мисли, идеи, думи и визия, маниакално изведена до съвършенство.

Поетичното призвание на Алек Финли води изкуството му в полетата на текста. Всяка от работите му е обвързана с думите и с разнообразното им съществуване. Правдолуб Иванов пък е прирастен повече към образа и обекта като форма на пълноценно изразяване. Затова от входа на галерията започва преминаването от образ в текст и обратно.

Алек Финли е опекъл хлябове от специални сортове пшеница, които отглежда на ниви около британската Milton Keynes Gallery през миналата година. Играта с думите е в названията на тези сортове. Единият е генно модифициран - ALIEN, като чужд и непознат. Другият е един от най-древните сортове - YIELD, като да дадеш обилна реколта.

Думите, превърнати в рисунки, се появяват на стената, преливат значението си една в друга. Отдалеч приличат за забити в белия фон фини иглички. Думите се появяват и като ребус, конструиран като кубче и посветен на Витгенщайн. Те са и в позната игра камък - ножица - хартия, която британският художник изследва по няколко различни начина в проекта.

Правдолюб Иванов е обърнал няколко различни топки буквално с хастара навън, за да разобличи игрите в тяхното несъвършенство. На всеки 4 минути в галерията една бариера, която свършва някъде в стената, повдига бавно основата си. И това се случва с цялата ритуална тържественост, която се полага на бариера, придружена със светлини, звуци и т.н. Кинетичната творба се казва "Няма забранени мисли" и е единствената на Правдолюб Иванов, която не е правена специално за тази изложба, но пък се показва за пръв път в България. Всяко повдигане на бариерата предизвиква спонтанно вълнение, все едно след това от стената ще изскочи и преминаващ влак... Точно срещу бариерата е окачена част от 100-годишния звезден дневник на Алек Финли с авторските му разработки на знаци за всяка звезда и комета. Подхвърлянето на мисли, на игри с думите и предизвикателства за човешката логика е разгърнато в пространството на цялата галерия в общо 13 работи. Изложбата продължава до 26 юли.

 Facebook Twitter Зарче Email Препоръчване (3)   T

Няма коментари.

За да коментирате, моля влезте в профила си или се регистрирайте.

На дневен ред Наука и изкуство

Галерия "Райко Алексиев" представя molecuART

"Една мисъл в друга мисъл в друга мисъл", Правдолюб Иванов
© Цветелина Ангелова

molecuART на куратора Борис Костадинов събира в галерия "Райко Алексиев" нови и специално създадени за изложбата работи на едни от най-изявените по света и в страната артисти. Всяка от тях създава различна визуална интерпретация на разнопосочните влияния на развитието на съвременната наука. Нанореволюцията от последния половин век започва да определя облика и на XXI в. като не само променя възприятието ни за света, но и масово навлиза в съвременния живот. Науката за свойствата на най-дребните съставни части на материята навлиза все по-дълбоко в законите на реалността и преобразява хода на развитието на технологиите.

"Как технологията ни променя?", "Какъв е интелектуалният образ на промяната?", "Как изкуството се влияе от науката?". Визуалните отговори в molecuART идват от различни сфери на съвременното изкуство, създадено от обектите на Иван Мудов, Даниела Костова, Стефан Николаев, Правдолюб Иванов, Александър Юзев, живописните експерименти на Михаела Василева, звуковите инсталации на Сибин Василев, графичния дизайн на Гергана Михова и фотографиите и стайлинга на Павел Червенков и Сандра Клинчева.

molecuART е до 20 февруари в галерия "Райко Алексиев", ул. "Раковски" №125, София

„Палацо Зорзи“ става български павилион на 52-ото биенале От венецианска загадка към присъствие във Венеция

Препоръчване (0) Like 3+ LinkedIn Twitter Email T

Ако срещнете едно наше момче да разлетява гълъбите по площад „Сан Марко“, бутайки количка с бутилки, не си и помисляйте, че е амбулантен търговец на вино. Спрете и затаете дъх! Точно в този момент край вас преминава заедно с автора си едно от произведенията, които представят България на 52-ото издание на Венецианското биенале - най-старият (на 110 години) и престижен форум за съвременно изкуство в Европа. Докато другите двама автори Стефан Николаев и Правдолюб Иванов трескаво дооформят нещо по работите си в обрамчения с изящни колони вътрешен двор на „Палацо Зорзи“, Иван Мудов (с количката) вече и буквално „консумира“ произведението си. И не само той! Творбата се казва „Вино за откривания“. И макар биеналето още да не е официално открито за посетители (това ще се случи на 10 юни и ще продължи до ноември), концептуалното вино вече си има активен биенален живот. „В тази си работа Иван Мудов произвежда за биеналето специална серия българско червено вино. То ще се пие на откриванията на 55 национални павилиона. От две седмици Иван сам разнося из Венеция кашони с вино, накачени върху количка. Павилионите са разпръснати из целия град, в лабиринта от улички и площадчета, в различни сгради. Достигането до тях е често пъти голямо приключение, но от друга страна, виното на Иван Мудов преодолява смислово и физически изолационността на отделните национални участия - споделя Весела Ножарова, куратор на българския проект. То създава интимна,

ритуална общност от тържествено откриващи изложбата публика и художници. Освещава този момент, в който изложбата е пред очите на хората, и поема своя самостоятелен път - своя собствен живот. Покрай виното българският павилион е станал много популярен сред другите участници в биеналето - заради личния контакт и целият ритуал на даряването му."

Мудов е поредният номадстващ български герой на Венецианското биенале. Предишният - Недко Солаков - разнасяше картички с надпис, в който уверяваше посетители, автори и куратори, че България е узряла да участва във форума. Произведението на Мудов някак завършва започнатото, като разнася напълно узряло вино от узряло грозде, набрано, разчепкано, стъпкано и претаквано лично от автора. Концептуалността тук е ирония към употребата на виното по време на откривания, когато то често е основна цел на публиката. А в този случай виното брутално се превръща в изкуство, което може да бъде изпито... И изпито!

Иван Мудов ще участва и със „стационарна“ творба, инсталацията „Фрагменти-2002/05“.

Стефан Николаев пък е инсталирал своята внушителна и съвсем като истинска триметрова запалка за великани марка „Дюпон“, превръщайки я в монумент, който заклеява отнемането на свободи в свирепата битка на властите с тютюнопушенето. Отлята от бронз, запалката е лъскав образ на потреблението, на фетиша, който замества божеството. Освен че блести, тя ще гори с истински мощен пламък през цялото биенале - като мемориал на падналите в борбата за отстояването на личните свободи. На 8 юни вечерта, на откриването на българския павилион, запалката ще щракне, за да се превърне в нестандартен вечен огън на биеналето, на което от доста време не сме били.

„Мястото, на което не сме били“ е темата на кураторския проект на Весела Ножарова, вдъхновена от емблематичния за Венеция Марко Поло - откривателят на светове. Биеналето също открива светове - светове на 77 национални павилиона и безчет индивидуални изложби. Ако Мудов „прониква“ като Марко Поло, а Николаев „осветява“ като маяк, то третият от авторското трио, Правдолуб Иванов, ни връща към паметта - тоест правенето на картите, по които да минат и други. „Ламетта е мускул“ се казва произведението. Идеята е възплътена в огромна пира с очи, предназначена за фитнес на все подментиралата ни памет. А безпаметността ражда бездуховност... Тазгодишният куратор Робърт Стоп от САЩ е задал красиво мото на биеналето: Think with the Senses - Feel with the Mind (Мисли с чувствата, чувствай с мисълта.) И българският екип го следва.

МИСТИЧНАТА ИСТИНА НА ПРАВДОЛЮБ ИВАНОВ

„Каквото виждаш“ е названието на изложбата му в Галерия „Сариев“ в Пловдив (до 17 януари 2014). Коемо сякаш трябва да ни подготви да не очакваме повече от директно показаното. Но, разбира се, ефектът е обратен.

На 14 юни 2013 вечерта пред Министерския съвет единственият човек с лозунг беше художникът Правдолюб Иванов. Видях го отдалеч – стърчеше над многохилядното множество, покачен на противопаркингов елемент. Изобщо не се учудих, че носи лозунг – буквите, думите и играта с тях са неотменна част от творчеството му в съвременното изкуство. Попитах го само кога е успял да направи лозунга. При положение, че между призива за протест във фейсбук и фактическото ни събиране на площада имаше само три часа. „Вигъщи, на компютъра, разпечатах го и го слепих“, обясни той. Нямах фотоапарат да го снимам, но други го направиха. И на следващия ден единственият лозунг и неговият носител бяха хит в социалните мрежи.

Правдолюб Иванов продължи да идва на площада всеки ден с нов лозунг, като участваше и до голяма степен вдъхновяваше нагледния изказ на протеста. Наблюдавах как този изказ постоянно се развиваше, допълваше и променяше: появиха се български знамена, скоро се понесоха и знамена на Европейския съюз, включиха се разноцветни свирки и вувузели, отделни барабанисти започнаха да „ловят“ ритъма си от различни краища на шествието, за да се превърнат по-късно в цял оркестър... Протестът се самоорганизираше и саморъчно направените лозунги, плакати и карикатури бяха част от този процес. Чрез тях протестиращите „говореха“, коментираха действията на мафиотското управление, критикуваха го, иронизираха го, излагаха аргументите си за основното и до днес искане – ОСТАВКА. В този хор от визуализирани гласове лозунгите на Правдолюб Иванов бяха „в първите редици“ по точност, актуалност и остроумие. Той намери и най-адекватния отговор на обвинението, че протестиращите са платени. Написа: „Не съм платен, мразя ви безплатно“. Десетки хора подеха и интерпретираха този лозунг по свой начин в следващите седмици и месеци.

В един момент Правдолюб Иванов се яви с нещо абсолютно нечетимо: поредица от знаци и емотикони, чиито смисъл се разбираше само чрез графичния израз на чувствата, които те съдържат. Това бе денят, в който художникът бе останал без думи. И тогава си дадох сметка, че лозунгите не са естествено продължение на артистичната в гражданската му активност, а са израз и на двете едновременно. Просто средата за реализация на изкуството му е различна. В множеството на протестите то намира не само адекватна публика, но и безброй участници и съучастници в общия „проект“.

Правдолюб Иванов, "Какво..."

И когато през ноември художникът откри изложба в Пловдив, в галерия „Сариев“, също свързана до голяма степен с протестите, бях донякъде притеснена. Защото изкуството в изложбената зала предполага отстраненост, ниво на осмисляне и обобщение на процесите отвъд текущата им проява, дори известно „историзиране“, при това за публика, която може и да не е активно въввлечена в тях. Дали художникът ще успее в тази своя артистична позиция, при положение че протестите продължаваха (продължават и сега), а той е все така активен участник в тях...

„Каквото виждаш“ е названието на изложбата. Кое то сякаш трябва да ни подготви да не очакваме и да не се надяваме на повече от директно показаното. Но, разбира се, ефектът е обратен – в човешката ни природа е да осмисляме видяното, да не се задоволяваме с него, да търсим скритите механизми и процеси зад видимостта. И когато в малката зала се оказваме заобиколени от надписа *What You See Is Not What You Get*, изписан с туш и неон, претворен в колаж и живопис, с удоволствие се впускаме в тълкувания. Рекламата открай време (в случая от 50-те години на XX век) се опитва да ни убеди, че купувайки си дадения продукт, ще получим точно това, което виждаме – с всичките му чудотворни и жизнено необходими качества. Знаем, че не е така, и „те“ знаем, че знаем, но въпреки това продължават да рекламират по все същия начин. Вероятно защото има ефект, тоест (винаги) има достатъчно хора, податливи на такъв тип убеждаване. Но не става дума само за рекламата, разбира се.

Двете части на надписа, разположени една зад друга, „говорят“ за скрита истина: това, което виждаш, не е това, което схващаш / възприемаш. И в крайна сметка не е това, което е. А когато разположението на надписа се явява като преграда, далечно (или не толкова) напомняща огражденията пред парламента, естествено е да се запитаме какво виждаме и какво не виждаме в тях. Има страх – това е ясно. Но какъв е този страх? След повече от шест месеца мирни протести едва ли очакват озверяла тълпа да нападне управляващите и да ги линчува. Това, което понякога се случва, е протестиращите да започнат да дърпат огражденията с цел да ги махнат, а полицията ги арестува заради това. И толкова. Но ето че през есента оградата дори бе подсилена и уплътнена, охранявана от стотици полицаи сякаш е изключителна ценност. Виждаме я и в изложбата – блести в живопис, в злато и сребро. Помислих си, че тя наистина е скъпоценна за т.нар. управляващи, защото е единственият им останал белег за значимост. В момент, когато са декласирани от обществото, когато всяка тяхна дума или действие неминуемо се явява грешка, а грешките чрез натрупване ги лишават и от шанса в бъдеще да се окажат забележителни злодеи, само оградата сякаш придава смисъл на съществуването им.

А извън оградения им свят обществото бързо се променя. Само видимо обаче. И може би само част от него. Един малък и забавен наглед колаж свързах вече не с управляващите, а по-скоро с промените в нас, протестиращите: натрупани една върху друга плетки от различни огради и ограждения създават многоцветна плътна маса със стърчащи тук-таме краища. Запитах се кога ли естественото желание да оградим личния си свят се е превърнало в непроницаема изолация. Отвъд която другите не те интересуват, безразличен си към тях и се сблъскваш със собственото си безразличие, дори враждебност, когато установиш, че вече не се справяш сам, но никой не го е грижа за това. Мисля си, че протестите постепенно – слой след слой – събарят оградите между нас: започнахме донякъде да се чуваме, различаваме силуетите си даже. Но тъй като сме отвикнали да общуваме, сме станали мнителни и чувствителни и всяка дума или жест може отново да уплътни изолацията. В собствения си свят ние винаги сме правите, разбира се. И когато провидим другия, бързаме преди всичко да му

изкажем своята правота. Ако не внимаваме, изказът ни неусетно се превръща в налагане, в настояване, в принуда...

Думите *Mystic Truths*, изписани с тънки черни линии, довършва молив върху бяло пано във витрината отвън – до входа на галерията. Всъщност погледа привлича първо моливът, стърчащ под странен ъгъл във въздуха, сякаш го държи невидима ръка. Препратката в случая е към неоновия надпис на художника Брус Науман от 1967: „Истинският художник помага на света чрез разкриване на мистични истини“ (*The True Artist Helps the World by Revealing Mystic Truths*). Но дори и да не знаете за него, работата на Правдолюб Иванов ви въздейства сама по себе си. Още докато се стремите да разчетете тънкия и блед ръкопис през стъклото на витрината, в което се отразяват дърветата, сградите, минувачите – баналният уличен живот, където всъщност битуват мистичните истини... А вътре в изложбата играта на думи и образи продължава.

На стената хартиен шаблон с изящни изрязани букви изписва „Малкото е повече“ (*Less is More*). Тази класически мисъл, свързана с изкуството и формотворчеството, е грубо зачеркната отгоре с графити надпис „Но никога достатъчно“ (*But Never Enough*). Така успокояващият и сякаш извечен стремеж към същина и простота се взривява, но не се отрича. По-скоро се оказва допълнен, а същевременно и с променена посока – от интровертност към екстравертност; губи позицията си на базисна мъдрост, но пак печели актуалност чрез безброй тълкувания в съвременността. В текущите ни обществени вълнения възможни преводи на фразата например са: „Протестът е повече от глухото роптание, но не е достатъчен за промяна“, „Спазването на законите е повече от беззаконието, но не е достатъчно за върховенство на закона“, „Фасадната демокрация е повече от липсата на демокрация, но не е достатъчна за демократична държава“, и т.н. В по-личен план редактираната „крилата фраза“ може да изглежда така: „Диалогът е повече от мълчанието, но не е достатъчен за разбирателство“, „Търпимостта е повече от нетърпимостта, но не е достатъчна за толерантността“ и т.н.

Увлечени в интерпретации, скоро усещаме, че губим смисъла. Словолетството обезсилва думите, те престават да са изразителни, недостатъчни са, ненужни са, пречат дори. И виждаме онзи лозунг без думи, с който Правдолюб Иванов се яви на протестите, когато думите му бяха свършили. „Инструменти“ е заглавието на надписа от знаци и емотикони. Той не се чете, той е за гледане и ударно съпреживяване, за споделяне на неназовимо кълбо от чувства като гняв, ненавист, нетърпимост, отвращение, безсилие, закана... Той е обобщение на словесно неізраимото в протеста, което думите само биха опростили, омаловажили и обезсилили чрез своята конкретност.

Другото безсловесно „протестно“ произведение в изложбата е видеото „Черни балони“ (1'10"). То напомня за онзи летен ден, в който протестиращите хвърляха към Народното събрание вече не цветни балони с надпис ОСТАВКА, а черни балони. (Ако трябва да бъдем точни, денят е 15 юли 2013 г.) И именно това, че балоните

бяха чисто черни, ги превръщаше в дълбоко драматичен мирен жест на нетърпимост, на непоносимост, на достигнат предел. Видеоето показва мрачната естетика на този момент: виждаме неподвижните полицаи в черни униформи на светлия фон на Народното събрание, а сред тях по жълтите павета бавно се носят черните балони, скупчвани на места от прищевките на вятъра.

Всъщност времето в този запис е забавено. Няколко секунди са разтеглени до минута, за да проследят сцената от дясно наляво, а кадърът прекъсва точно в момента, когато се появяват многоцветните протестиращи от другата страна на огражденията. Може би най-потресаващият резултат от „разтеглянето“ на времето е звукът на протестите, който се чува в слушалките: ритъмът на барабаните се е превърнал в застрашителен нисък тътен, вузуелите се сливат в по-висок драматичен тон, над който свирките вият и проплакват. Усещането е за величествена опера по антична трагедия...

Вероятно това е „мистичната истина“ на протестите – те са кратък израз на извечния човешки стремеж към добро, при който всяко затишие е винаги пред буря.

P.S. Равносметка: 201-ият ден на протестите е 31 декември 2013. Все още няма ОСТАВКА, но вече имаме общество – не само виртуално (във фейсбук), но и съвсем реално (на протестите). Преди повече от половин година писах за необходимостта от заедност. Радвам се, че вече я има!

КОМЕНТАРИ

FACEBOOK КОМЕНТАРИ

ДОБАВЕТЕ КОМЕНТАР:

Трябва да [влезете](#), за да публикувате коментар.

BRAVACASA

АПРИЛ 2014 7 ЛВ.

timeless

МЕБЕЛИ ЦВЕТА
РОДЕНИ ОТ ВОДАТА

банята

НОВОСТИ, БЕСТСЕЛЪРИ, УЕЛНЕС

лайфстайл

В ИМЕТО НА ВИНОТО
ДА НАЕМЕШ ЯХТА
THERME – ВЪЛШЕБСТВОТО НА ЦУМТОР

модерен дом
СРЕД СЕНИ ОТ XVIII ВЕК

апартамент в Рим
ЧЕРЕША, ТОРТОРА И СВЕТЛИНА

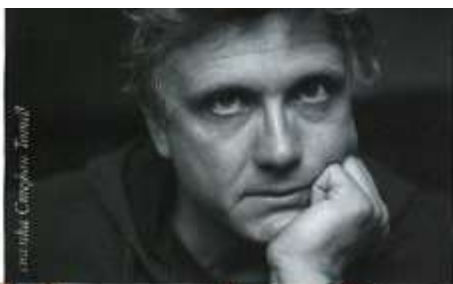
ПОГЛЕД КЪМ РАФТА

5 ДИЗАЙНЕРИ
ЗА СВОИТЕ БИБЛИОТЕКИ

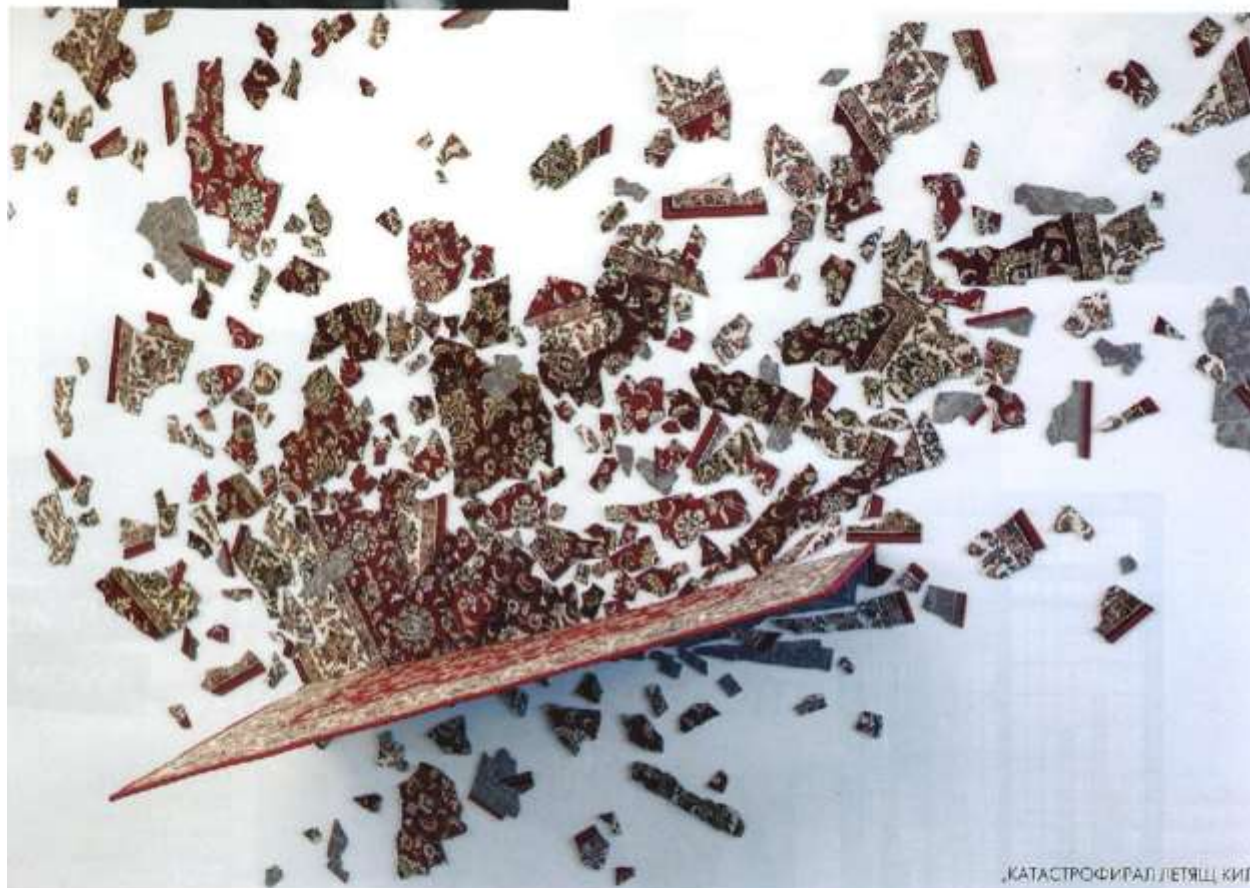
ТАЙНИТЕ НА ЛИЧНИЯ СТИЛ

АКЦЕНТИ, КОНТРАСТИ, ЕКСПЕРИМЕНТИ

Правдолюб Иванов е един от най-активните съвременни художници, автор на инсталации, рисунки, фотографии, видео, текстове на лоз и крилати фрази като „Взemi от това изреч, колкото можеш да носиш“. Разговаряме за интериора и съвременното изкуство.

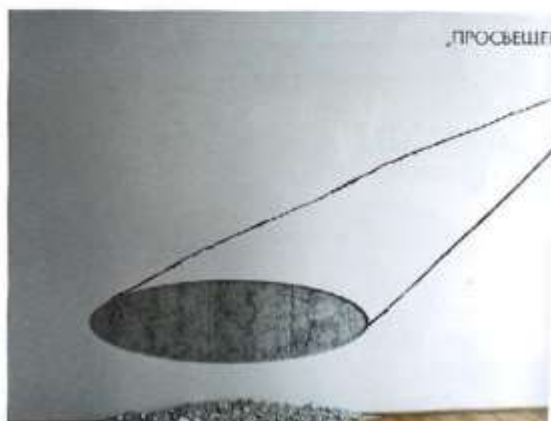
„КАТАСТРОФИРАЛ ЛЕТЯЩ КИЛ“

„ОБИЧАМ НЕАГРЕСИВНАТА ПРОВОКАЦИЯ“

от Швeтлана Шанкова

На мястото си ли е съвременното изкуство в домашния интериор? Не се ли прави за огромни пространства, за музеев, където отиваш със специална нагласа и отношение?

Съвременното изкуство не е това, за което много хора го мислят – дистанцирано, високомерно и нежелателно контакти. Напротив, то атакува зрителя на всяка територия, преследва го и се опитва да осъществи някаква връзка. По отношение на интериора за мен е стряскащо, когато изкуството е поставено в положение на обслужване. Огромна част от псевдоизкуството се прави за разкриване на дома. Сеещам се за една мисъл на Анди Уорхол: „Ужасявам се, че има колекционери, които купуват серията ми с електрическият стол само защото известн

„ПРОСЪЩЕГ“

„ИНСТРУМЕНТИ“, 2013 Г. КОЛАЖ ОТ НАЙ-УНИВЕРСАЛНИЯ ЛОЗУНГ НА ГРАЖДАНСКОТО ПРОТЕСТИРАНЕ, НЕГОВА СЪБИВКА С ЛОЗУНГА И СТРАНИЦАТА ОТ ВЕСТНИК FINANCIAL TIMES СЪС СТАБИЛНА ЗА СЪБИТИЯТА В ПЪЛГАРИЯ ГОРЕ, „ТРАНСФОРМАЦИЯТА ВИНАТИ ОТ ЕМА ВРЕМЕ И ЕНЕРГИЯ“, 1998 Г.

„ПАМЕТНИК НА НЕИЗВЕСТНАТА ТЕРАПКА“, 2005 Г., ЛЮКСЕМБУРГ, САЙТ-СПЕЦИФИК ИНСТАЛАЦИЯ ОТ ПЛАСТМАСОВИ ЛЕГЕНИ НА МЯСТОТО, КЪДЕТО НЯКОГА СА ПРАВИ МЕСТИТЕ ЖЕНИ

ожда на пердетата им“. В това
росът – дали изкуството се
, за да отива на пердетата,
а да предизвика някаква мисъл,
ие, да провокира самото
трансство.

АНАИ ПОМ КАК ПЕРДЕСТА
ТВОТО?
ашето едба събира -
ството ми, но имам малка
ици работи на колеси, които
и цена – рисунки, фотографии,
анното е, че не съм сложил
една моя работна. В апелнето
ам, но въпреки не искам да живея
ите работни, искам да живея
орби на колеси, на приятели,
и съм купувал, някои сме
няма, някои са ми подаръци.

В РАБОИТЕ ВИ ЧЕСТО ИМА НИКАКЪВ ВИД ПРОВОКАЦИЯ,
ИНТЕЛЕКТУАЛНА КИВ, НЕ СЕ ЛИ ОГРАНИЧАВА, ЧЕ ТОВА ТИ
ПРАВИ НЕПРАЗНИМЕНИ?
Не мисля. Наистина обичам да работя с
неагресивна, по-скоро обръквана провокация –
първоначална легнота, която да приема
зрителя и след това да го поставя в ситуация,
в която да не е сигурен какво точно вижда и
дали трябва да разбира работата така, както
му се струва. Обичам да има и чувство за хумор
– като работата с катастрофизащото летящо
килимче, обръквало посоките. Там първах от
събитията в арабския свят, от преразсъждаването
на ценностите. Килимчето е много подходящо в
това отношение, тъй като носи изубената
традиция, не само като предмет и като начин
на изработване, а и като нещо меко и удобно. Аз
го интерпретирам в ситуация, чужди на неговата
сървност, поставям го в необичайна светлина, като
свуетно стъкло, разбито летящо килимче.

Бяхте един от най-забележимите
участници в протестите при миналото
липо, посветихте им и няколко работи.
Важно ли е хората на изкуството да са
граждански и политически ангажирани?
Всеки го решава сам за себе си. Не
бих на протестите, за да намеря
материал за изкуство. Това би
било голяма перверзия. Животът
на художника е основният му
избор на материал, но това е само
първото ниво. Работата трябва
да прави връзки, които идват
от конкретния исторически
контекст. Сложността е в това да е
едновременно контекст на времето
и да бъде извън него. А ценността
на такива работи е в това, че
паряболата им е много по-голяма от
конкретния протест.

